

[Jørgen Jensen.]

Typografforbundet og nu at forhindre Berlingeren i at udkomme, fordi man har andre økonomiske mål end dem, man taler om?

Taletiden er udløbet, men jeg vil godt understrege, at den udtalelse, der er forelagt, kan vi ikke stemme for, og jeg vil også sige, at den er magtesløs, for den løser ikke nogen af de problemer, som forslagsstilleren har sagt den skulle løse.

Niels Helveg Petersen (RV):

I de seneste år har vi i Danmark oplevet beklægteligt mange eksempler på overenskomststridige handlinger og blokader, som har vakt vrede og uro i befolkningen. Det, der er foregået på Berlingske Tidende den 28. april, er toppunktet af, hvad vi har oplevet.

En ting er, at den ene part i en faglig strid – ganske vist ved overenskomststridige aktioner – forsøger at tvinge modparten økonomisk i knæ, dette er i sig selv i strid med gældende regler og da i øvrigt også med medarbejdernes egne langsigtede økonomiske og sociale interesser, men en helt anden ting er at tage metoder i anvendelse, hvor kampmidlerne nu ikke længere rettes mod virksomheden, men mod helt sagesløse lovligt arbejdende funktionærer og disses familier.

Det er ikke helt klarlagt, hvad der nøjagtigt er foregået, men så meget er klart, at fremtrædende medlemmer af BT-klubben over for personalet på Berlingske Tidende, som var med til at fremstille nødvæbner, har truet med at offentliggøre navne og adresser og måske også billeder af de pågældende funktionærer under former, der klart ville stemple funktionærerne som skruibrækkere. Jeg bruger med vilje udtrykket »truet«. At få navn og adresse – måske endda billede – fordelt i et stort oplag i denne situation er selvsagt en trussel. Det indeholder en klar opfordring til forulempelse. Og hvis det ikke var en trussel, hvad var så meningen med aktionen? Så kunne man jo have valgt at omdele telefonbogen. Det er en trussel, og det må opfattes som en ulovlig trussel.

Dette synspunkt har en betydelig støtte i juridisk litteratur, både i det, der står om disse forhold i den kommenterede straffelovs specielle del, og også i den redegørelse fra straffelovrådet, som folketinget modtog i kølvandet af de overenskomststridige aktioner, en redegørelse fra januar 1976, hvorfra jeg fra side 23 gerne vil citere:

»Der kan derfor pålægges strafansvar, hvis det har stået den pågældende klart, at hans ord eller optræden måtte opfattes som en trussel om vold, og at denne trussel var egnet til at virke motiverende på andre.«

Man kan vist godt sige, at BT-klubbens ledelses adfærd måtte opfattes som en trussel, og at denne trussel var egnet til at påvirke funktionærernes holdning.

Jeg vil gerne hertil føje, at vi i det radikale venstre må tage afstand fra enhver form for ulovlig tvang og trusler, under hvilken form de end fremsættes.

I et retssamfund kan sådanne kampmidler ikke tolereres, og derfor er det radikale venstre medforlagsstiller til denne dagsorden, som det er helt nødvendigt at vedtage for at få præciseret folketingets holdning.

Jeg ønsker at føje en enkelt betragtning til.

Hvordan kunne det egentlig gå til, at det kom så vidt? I korthed vel fordi parterne på Berlingske Tidende i en årrække forsømte samarbejdet. Den ene part har krævet, den anden part har købt sig ro, men en ro, viste det sig, som var kunstig, fordi samspillet mellem parterne ikke byggede på en virkelig dialog og en demokratisk samtale. Det kunne gå, så længe der var penge i kassen, det brød sammen, da vanskelighederne meldte sig. Der er også en lære at drage af det.

Honoré (KrF):

Der er meget stor forskel på at slå for at bevare sit eget arbejde og at slå for at bevare den arbejdsplads, hvor man selv og andre kan finde arbejde.

Det er uundgåeligt, at den tekniske udvikling også i dag medfører, at nogle job bliver overflødige. Landbruget har ikke længere en malkepige for hver tiende ko, typografisk arbejde kan ikke foregå i dag som på Gutenbergs tid, eller bare som det gjorde for 10 år siden. Vi kan ikke komme uden om den tekniske forandring i et moderne udviklingssamfund.

Hvad man derimod kan ønske er, at arbejdsmarkedets parter, i god tid inden disse tekniske ændringer skal gennemføres, kan finde ud af, hvordan man skal klare overgangen dertil, uden at det går for hårdt ud over de ansatte.

Det er ikke sket i det tilfælde, vi her diskuterer, Berlingske Tidende. BT-klubbens medarbejdere har prøvet, ser det ud til, på trods af den tekniske udvikling at redde deres eget arbejde. Det kan kalde på vores medfølelse, men